

Η Προσευχή του Μακρυγιάννη για την Ελευθερία της Πατρίδος

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

«Εἰς τὴν δόξα, εἰς τὴν δόξα, εἰς τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ, τῆς ἁγιά Τριάδος, τῆς Θεοτόκος, τοῦ α-Γιάννη τοῦ Βαπτιστῆ καὶ πάντα τῶν ἁγίων καὶ τοῦ ἁγίου Βασιλείου, νὰ πρεσβέψῃ εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ καὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ, νὰ μας λευτερώσῃ τώρα εἰς τὸ νέον ἔτος, νὰ μας λευτερώσῃ ἀπὸ τὴν κακία μας, ἀπὸ τὴν διοτέλειά μας καὶ ἀπὸ τὰ πάθη μας καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιβουλίαν τῶν ξένων.

Ἡ παντοδυναμία σου εἶσαι πολυέλεος, πολυεύσπλαχνος, ἡ ἀγαθότη σου εἶναι ἄβυσσος τῆς θαλάσσης. Ἐλεος ζητῶ, νὰ μου καθαρίσῃς τὴν αμαρτωλή μου ψυχὴ καὶ τὰ βρωμερά μου σπλάχνα καὶ νὰ μου δώσῃς ταπεινοσύνη, σωφροσύνη καὶ πίστη καθαρὰ, νὰ δυνηθῶ νὰ σε προσκυνήσω καὶ νὰ σε δοξολογήσω καὶ νὰ σε εὐνογήσω με καθαρότης καὶ νὰ σε περικαλέσω, ὁ αμαρτωλός, διὰ τῆς πρεσβείας τῆς Θεοτόκος καὶ τῶν ἁγίων, νὰ σώσῃ τὴν ματοκυλισμένη μου πατρίδα καὶ θρησκείαν καὶ γενικῶς τοὺς τίμιους ἀνθρώπους, ὅσοι φέρνουν δοξολογίαν εἰς τὴν παντοδυναμίαν σου καὶ εἰς τὴν βασιλείαν σου, τρισυπόστατε Θεέ, σωτήρα τοῦ παντός, νὰ μας σώσῃς, νὰ μας λευτερώσῃς ἀπὸ τὰ κοφτερά δόντια τῶν γουρνόλυκων.

Τρέχομεν εἰς τὸ ἔλεός σου καὶ εἰς τὴν ἐσπλαχνίαν σου καὶ τῆς βασιλείας σου. Το ἔλεός σου ζητούμεν, οἱ αμαρτωλοί καὶ οἱ ἀδύνατοι, οἱ ἀνάξιοι δούλοι σου καὶ σκλάβοι σου. Συχώρησε με, Κύριέ μου, ὁποῖ σε βάρυνα. Που αλλοῦ νὰ τρέξω; Που αλλοῦ νὰ τρέξομεν οἱ ἀνάξιοι δούλοι σου, που αλλοῦ οἱ ἀδύνατοι νὰ βρούμεν

δικιοσύνη, ποιός ποιμένας και πίστροπός σου έχει δικιοσύνη να δικιώσει το δίκιον του κάθε ανθρώπου; Θεέ του ουρανού και της γης και της θάλασσας.

Σώσε μας, η παντοδυναμία σου, ότι χαθήκαμεν εδώ και εις την άλλη ζωή. Κύριε, με τι στόμα να σε περικαλέσουμεν, με τι μάτια να σηκώσουμεν να σε τηράζομεν και να περικαλέσουμεν το πανάγαθό σου όνομα και της βασιλείας σου;

Κύριε, η παντοδυναμία σου επολέμησες, αγωνίστης, εσπαλχνίστης, η παντοδυναμία σου και η βασιλεία σου, και ανάστησες νεκρούς, πεθαμένους, λιωμένους τόσες αιώνες, και τους πεθαμένους και λιωμένους και ολίγους και αδύνατους και αμαθείς, με δεμένα σκοινιά τα περισσότερα τουφέκια, και με χωρίς αναγκαία του πολέμου, ξιπόλυτοι και γυμνοί και νηστικοί τις περισσότερες φορές, και αντινέργειες των δυνατών, πενήντα χιλιάδες δεν ήμασταν ποτές εις τον πόλεμον, στεριά και του πελάου, και ν' αφανιστούν περίτου τετρακόσιες χιλιάδες ψυχές, ντόπιοι και ξένοι Τούρκοι, δύναμη δική μας ήτον, αντρεία δική μας ήταν, αρετή και πατριωτισμός δικός μας ήταν, ότι πατριωτισμόν και αρετή θυσιάζομεν.

Και τώρα χερότερον είχαμεν, και τότε μας έσωσες, πανάγαθε Θεέ, μας ανάστησες και μας σώνεις κάθε στιγμήν και κάθε... από την διοτέλειά μας, από την χαμέρπειά μας, από την απιστία μας πωλούμεν, και την παντοδυναμίαν σου και την βασιλείαν σου κατακρένομεν, καταλαλούμεν.

Καταπωλήσαμεν μέσα εις τις αγορές και σοκάκια δισκοπότηρα, ότι δεν ματαείχαμεν την ανάγκη τους να μεταλάβομεν, πουλήσαμεν τα πολυτίμητα ευαγγέλια και όλα τα γερά των ναών σου, και ζωντανά και τόπους, και κατακερματίσαμεν και τ' άγια μοναστήρια και τις εκκλησίες, και τις φκιάσαμεν σπίτια, αχούρια και τα εξής.

Ο,τι ανταμεβή ήβρες από τους Οβραίους, οπού 'ταν αλλόθρησκοι και σε σταύρωσαν, ήβρες και από εκείνους οπού κοπίασες και κοπιάζεις και ανάστησες και αναστήνεις, από τους ορθόδοξους χριστιανούς.

Με τι πρόσωπον, Κύριέ μου, να παρουσιαστώμεν ομπρός σου, και με τι στόμα και γλώσσα να σε περιλέσουμεν και εις το εξής, οπού κιντυνεύομεν, οι αχάριστοι, οι διοτελείς, οι κακοί τεμπέληδές του κόσμου, οι προδότες και ασεβείς, κάθε γερόν πράμα!

Θεοτόκε, μητέρα του παντός, το καύκημα της παρθενίας, το καύκημα της αρετής και τα πάντα της αγαθότης, προστρέχομεν οι αμαρτωλοί, οι αδύνατοι, εις εσπλαχνίαν της αγαθότης σου, να λυπηθείς τους αθώους εκείνους οπού φέρνουν την αμαρτωλή τους προσευχή 'λικρινώς εις τον παντουργόν και εις την βασιλείαν του, εκείνους οπού 'τρεξαν ξιπόλυτοι και γυμνοί, εκείνους οπού άφησαν χήρες και

αρφανά, εκείνους οπού 'χυσαν το αίμα τους, κατά τον όρκον τους, ν' αναστηθεί δια της δυνάμεως του Παντοκράτορα η σκλαβωμένη τους πατρίδα και να λαμπρυθεί ο σταυρός της ορθοδοξίας, και δι' αυτόν τον όρκον αυτείνουι πέθαναν δι αυτείνη την πατρίδα και θρησκεία, και θυσίασαν και το έχει τους, και πολλών οι γυναίκες τους, τα παιδιά τους, οι συγγενείς τους διακονεύουν και ταλαιπωρούνται ξιπόλυτοι, γυμνοί, νηστικοί στα σοκάκια εκείνης της ματοκυλισμένης πατρίδος οπού ζύμωσαν οι γονέοι τους και οι συγγενείς τους με το αίμα τους, και την γοδέρουν σήμερα και την τρώνε και την προδίνουν οι γουρνόλυκοι με τ' ακονισμένα δόντια και οι σύντροφοί τους αυτεινών οι τοιούτοι. Θεοτόκο, μήτηρ του παντός, αυτούς τους αθώους να λυπηθείς, αυτούς τους γυμνούς και ταλαίπωρους.

Αυτείνουι φέρνουν δοξολογίαν εις τον Θεόν και την βασιλείαν του. Να πρεσβέψεις εις την παντοδυναμίαν του ν' αναστήσει πίσου τους γερούς του ναούς, τ' άγια τα μοναστήρια οπού τρώγαν ψωμί οι δυστυχισμένοι, αφού αυτά όπου ζούσαν πολύ αδύνατοι από την ευλογίαν του Θεού και από τους κόπους των πατέρων, των καλογέρων – δεν ήταν καπιτσίνοι δυτικοί, ήταν υπηρέτες των μαναστηριών της ορθοδοξίας.

Δεν ήταν τεμπέληδες, δούλευαν και προσκυνούσαν. Και εις τον αγώνα της πατρίδος σ αυτά τα μοναστήρια γενόταν τα μυστικοσυμβούλια, συναζόταν τα ολίγα αναγκαία του πολέμου, και εις τον πόλεμον θυσίαζαν και σκοτωνόταν αυτείνουι οι υπηρέτες των μαναστηριών και των εκκλησιών – τριάντα είναι μόνον με μένα σκοτωμένοι έξω εις τους πολέμους και εις το το Νιόκαστρο, και εις την Αθήνα.

Έλιωσαν αυτείνουι οι πατέρες, τώρα εις τα γερατειά τους βασανίζονται πολύ εις τους δρόμους. Θεοτόκο μου, να περικαλέσεις τον αφέντη μας και τον μονογενή σου ν' αναστήσει πίσου αυτά, και τις άγιες εκκλησίες του, οπού κατακερματίσαμεν εμείς οι αχάριστοι και μας ήβρε η δίκια του οργή και της βασιλείας του, να τον περικαλέσεις, Θεοτόκο μου, να τα αναστήσει πίσου, και να σηκώσει τη δίκια του οργή οπού 'χει σε μας τους αχάριστους και να φέρει πίσου την ευκή του και την ευλογία του και της βασιλείας του, οπού την στερηθήκαμεν από την κακία μας και διοτέλειά μας και εγίναμεν η παλιοψάθα της κοινωνίας, και εγίναμεν καθώς φαινόμαστε ως την σήμεραν.

Το έλεός του είναι άβυσσος της θαλάσσης, και τους ανόητους εμάς και τους διοτελείς να μας ενώσει και να μας φωτίσει και να μας δώσει εις το εξής πατριωτικά αισθήματα δια την πατρίδα μας και θρησκεία μας, και πίστη καθερά να 'χωμεν εις τον παντουργό μας και εις την βασιλείαν του, να μας σώσει εδώ και εις την παντοτινή ζωή, να δώσει του γερατείου του ρήνη και ομόνοιαν, την ευκή

του και την ευλογία του, και εις τους προκρίτους, τους ποιμένες, και γενικώς τον λαόν του, να 'ρθει πίσου η νεκρανάστασή του δια της ευλογίας του.

Προστρέχομεν οι αμαρτωλοί, οι ανάξιοι δούλοι σου και οι σκλάβοι σου εις το έλεός σου και εις την εσπλαχνίαν σου και της βασιλείας σου. έλεος ζητούμεν, να μας δώσεις καθαρά σπλάχνα και καθαρά ψυχή, να δυνηθώμεν να σε προσκυνήσουμε και να σε δοξολογήσουμε μ' εξ όλης καρδιάς, ευεργέτη και προστάτη αληθινέ.»

Από τα Απομνημονεύματα του Μεγάλου Στρατηγού της Ελληνικής Επανάστασης Γιάννη Μακρυγιάννη.

Πηγή: defencenet.gr